

Arrest

nr. 272 196 van 2 mei 2022
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 14 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. HERSENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X (hierna: verzoeker), is de echtgenoot van verzoekster in de zaak met rolnummer RvV X (hierna: verzoekster). Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In beide verzoekschriften worden nagenoeg identieke middelen uiteengezet, met dien verstande dat in het verzoekschrift van verzoekster tevens wordt ingegaan op het risico dat zij als vrouw loopt in El Salvador. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknoptheid, worden samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaken

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 20 december 2019 België binnen met hun paspoorten en identiteitskaarten en verzoeken op 2 januari 2020 om internationale bescherming.

Op 29 september 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 27 oktober 2021 vernietigt de Raad deze beslissingen.

Op 10 november 2020 beslist de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 december 2020 beslist de commissaris-generaal in hoofde van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 28 april 2021 worden deze beslissingen door de Raad vernietigd.

Op 23 december 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekende partijen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 29 december 2021 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de El Salvadoraanse nationaliteit en u bent afkomstig uit het departement Cuscatlán. U woonde er in het canton Rosales van de gemeente Santa Cruz Michapa.

Op 19 oktober 2019 trouwde u met G. L. M. De A. (...), nadat zij was teruggekeerd uit het Verenigd Koninkrijk waar zij reeds een verzoek tot internationale bescherming had gedaan.

Omdat uw wijk te ver was voor uw schoonouders en er vaak bendeleden rondhingen, trouwden jullie in de colonia Santa Clara, eveneens in de gemeente Santa Cruz Michapa, waar ook uw schoonouders woonden. Toen de plechtigheid was afgelopen verliet u in de namiddag met uw vrouw de Passaje J toen jullie werden tegengehouden door twee leden van de bende 18 op een motorfiets. Ze zeiden dat ze u kenden van uw werk en dat ze wisten dat u van een andere zone was. Eén van hen toonde u een wapen en zei dat hij u niet meer wilde zien in Santa Cruz Michapa omdat u van een zone kwam waar een andere bende de controle had. Vanaf dat moment namen jullie de beslissing om naar België te komen. Op 17 december 2019 ging u opnieuw naar de wijk van uw schoonouders om uw reistassen af te zetten. Toen jullie wilden terugkeren naar uw huis werd u een tweede maal tegengehouden door dezelfde twee bendeleden op de moto die u opnieuw bedreigden. Deze keer zeiden ze dat zowel u als uw vriendin niet meer in deze wijk wilden zien en ze jullie de volgende keer zouden vermoorden. Een dag later, op 18 december 2019 ging u aangifte doen bij de politie. Zij boden u bescherming aan met hun patrouillewag en zodat u veilig zou kunnen vertrekken.

Op 19 december 2019 bent u samen met uw vrouw met het vliegtuig, via Madrid, naar België gereisd. U kwam aan in België op 20 december 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 januari 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en deze van uw vrouw; uw identiteitskaart en deze van uw vrouw; uw huwelijksakte; een aangifte bij de politie dd. 18 december 2019; nieuwsartikelen over de algemene situatie in uw wijk; uw reisdocumenten; uw diploma's; de registratiekaart van het verzoek om internationale bescherming van uw vrouw in het VK en documenten betreffende haar vrijwillige terugkeer uit het VK en een door u zelf getekende kaart van uw woonplaats.

Op 29 september 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 oktober 2021 vernietigd. Op 10 november 2020 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 april 2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing omdat deze was aangetast door een substantiële onregelmatigheid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende 18 in 2019. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiair beschermde worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met bende 18.

Ten eerste is het niet geloofwaardig dat, indien u daadwerkelijk bedreigd werd in de wijk van uw schoonouders op 19 oktober 2019, u hier tot tweemaal toe naar zou terugkeren net voor uw vertrek. Gevraagd waarom u dit deed, geeft u aan dat u uw reistassen bij uw schoonouders ging afzetten zodat u niet teveel zou moeten sleuren op de 19e. Gesteld dat het toch vreemd is dat u uitgerekend uit het land zou vertrekken vanuit de wijk waar de bedreiging plaatsvond, antwoordt u dat u politiebescherming had gevraagd om de 19e te kunnen vertrekken (CGVS (...), hierna CGVS1, p. 17). Uit jullie verklaringen blijkt echter dat u dit pas aangevraagd hebt op de 18e (CGVS1, p. 11; CGVS (...)B, hierna CGVS2, p. 18) en dit dus niet de reden kan zijn voor uw, reeds geplande, vertrek vanuit de wijk van uw schoonouders. Opnieuw gevraagd waarom u voor uw vertrek nog langs uw schoonouders ging, zegt u dat u afscheid ging nemen van uw schoonfamilie en uw schoonvader iemand had ingehuurd om jullie naar de luchthaven te brengen. De chauffeur kon volgens u onmogelijk naar uw wijk komen omdat de MS daar de controle had. Gevraagd of jullie niet met jullie schoonfamilie konden afspreken op een neutrale, veilige plek zegt u enkel dat jullie de valiezen ergens moesten afzetten, dat haar vader niet uit zijn huis wilde komen en dat haar oma in een rolstoel zit (CGVS1, p. 18). Ook uw vrouw zegt dat jullie langs haar ouderlijk huis gingen omdat haar oma in een rolstoel zit. Gevraagd of jullie niet in een neutrale zone konden afspreken, antwoordt uw vrouw ontkennend. Opnieuw gesteld dat het toch zeer vreemd is om uitgerekend van daaruit te vertrekken, zegt uw vrouw dat er intussen zo'n twee maanden waren verstreken en dat jullie dachten dat de bendeleden het vergeten zouden zijn (CGVS2, p. 16). Jullie kunnen echter niet afdoende verklaren dat jullie tot tweemaal toe, op de 17e en op de 19e, naar uw schoonouders gingen om, respectievelijk, koffers te brengen en van daaruit te vertrekken. Er kan wel degelijk aangenomen worden dat er voldoende alternatieve mogelijkheden waren om in een veilige zone af te spreken. Dat jullie er toch voor kozen om terug te keren naar de wijk van uw schoonouders enkel om afscheid te nemen van uw schoonfamilie doet dan ook ernstig afbreuk aan de ernst van de feiten. Het is des te vreemder dat jullie, weliswaar onder politiebescherming, twee dagen later opnieuw naar deze wijk zijn gegaan, terwijl jullie reeds een tweede keer bedreigd werden. Dat jullie volgens uw vrouw dachten dat de bendeleden het incident na 2 maanden wel vergeten zouden zijn, doet enkel nog meer vragen rijzen bij de ernst van het incident op 19 oktober 2019.

Ten tweede is het zeer vreemd dat u enkel aangifte deed op 18 december 2019 en niet na het incident op 19 oktober 2019, terwijl er bij het incident op 18 december niet meer gebeurd is dan op 19 oktober. U zegt dat u geen aangifte deed na 19 oktober omdat, indien de politie de bende zou komen zoeken in de Pasaje J, ze dat te weten zouden kunnen komen (CGVS1, p. 16 en 17). Uw vrouw zegt ook nog dat de bende dat te weten zou kunnen komen omdat er agenten zijn die betrokken zijn bij de bendes (CGVS2, p. 16). Ook zegt ze dat u zich niet veilig voelde en de politie wantrouwde, maar u wel aangifte deed op 18 december omdat uw moeder meeding en de bende jullie na jullie vertrek toch niet meer zou vinden. Gesteld dat als er slechte agenten waren die samenwerkten met de bende ze jullie toch op 19 december

konden straffen, stelt uw vrouw dat de bende 18 niet tot bij jullie kon komen omdat jullie politiebescherming kregen (GVS2, p. 17). Deze redenering houdt geen steek. U kon ten eerste niet zeker zijn dat u politiebescherming zou krijgen op 19 december toen u, samen met uw moeder, aangifte ging doen. Daarnaast kon u, indien u de politie wantrouwde, niet zeker zijn dat de politie die u zou beschermen op 19 december niet met de bende samenwerkte. U had dus geen enkele garantie dat u wel degelijk bescherming zou krijgen, noch dat de politieagenten niet voor de bendes werkten en u op 19 december niet in de val zouden lokken. Met andere woorden, er kan gesteld worden dat uw vrees om aangifte te doen niet groter was na 19 oktober dan op 18 december en u dus niet afdoende kan verklaren waarom u na 19 oktober geen aangifte indiende. Bijkomend is het ook niet logisch dat u aangifte deed omdat ze jullie na vertrek niets meer konden maken, aangezien u zo wel uw schoonfamilie in gevaar bracht. Ook moet opgemerkt worden dat in de aangifte die u deed op 18 december 2019 niets staat over het eerdere incident op 19 oktober. Aangezien het over dezelfde benedeleden ging en ze u de tweede keer verwezen naar het incident op 19 oktober (CGVS1, p. 18) is het dan ook zeer vreemd dat u het incident van 19 oktober niet aanhaalde bij uw aangifte.

Vervolgens hebt u in uw eigen wijk geen problemen gekend. U woonde tot aan uw vertrek in Canton Rosales in Cuscatlán (CGVS1, p. 8). U geeft niet aan dat u ooit problemen had met de bende MS die uw wijk controleert. Hoewel uw vrouw van een andere zone afkomstig is, kende zij eveneens geen problemen met de bende in uw zone toen ze bij u woonde van 19 oktober tot uw vertrek. U zegt dat dit echter een risico was aangezien de bendes voortdurend naar identiteitskaarten vragen, maar u geeft niet aan dat dit bij u of uw vrouw in uw wijk gebeurd is (CGVS1, p. 11). Ook uw vrouw geeft aan dat ze geen problemen gehad heeft met de bende MS (CGVS2, p. 12). U kan uw bewering dat het een risico was voor uw vrouw om in uw wijk te wonen echter niet staven met concrete feiten en het gaat dan ook louter om een blote bewering.

Het geheel van bovenstaande vaststelling maakt dat u uw problemen met bende 18 niet aannemelijk kan maken.

Ten slotte verklaart u bijkomend dat u zo'n zestal keer overvallen werd door leden van de bende 18 toen u aan het werk was in de bus op de route van Cojutepeque naar San Salvador. Echter, u geeft enkel aan dat u en uw broer zo'n 6-tal keer zonder geld terugkwamen omdat de bende u overvallen had. U zegt wel dat er gevolgen konden zijn indien u het geld niet afgaf en dat er nog andere gevallen waren waarbij collega's van u geslagen werden (CGVS1, p. 6). Hoe betreurenswaardig deze feiten ook mogen zijn, deze incidenten waarbij u uw geld heeft moeten afgeven zijn onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van ernstige schade. Evenmin kan u aan de hand van deze geïsoleerde gevallen aantonen dat u problemen zou krijgen in geval van terug naar El Salvador.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden vastgesteld dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk kan maken.

De documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Zo staven jullie paspoorten en identiteitskaarten, alsook jullie huwelijksakte, enkel jullie identiteit en huwelijksverbintenis. Deze worden hier niet in vraag gesteld. Dat u een aangifte deed bij de politie op 18 december wordt eveneens niet in vraag gesteld, maar de inhoud van deze aangifte berust volledig op uw eigen verklaringen en ontbeert dan ook bewijswaarde. Maar, hoe dan ook, kan deze aangifte niets wijzigen aan de vaststellingen over de ernst van de door u aangehaalde problemen. De nieuwsartikelen hebben geen betrekking op uw persoon noch op uw vrouw en kunnen evenmin wijzigingen in de beslissing aanbrengen. Ook de afgegeven diploma's en de getekende kaart van uw woonplaats kunnen niets wijzigen, aangezien uw studies noch uw verklaringen over uw woonplaats ter discussie staan. Ook de reis staat niet ter discussie en deze documenten kunnen de beslissing dan ook niet wijzigen. De registratiekaart van het verzoek van uw vrouw, alsook de documenten van vrijwillige terugkeer tonen enkel aan dat zij reeds een verzoek om internationale bescherming indien in het Verenigd Koninkrijk.

Ook uw opmerkingen kunnen aan bovenstaande beslissing niets wijzigen. Zo hebben uw opmerkingen over of u wel of niet het slachtoffer persoonlijk kende, wanneer u precies werkte, over de passagier die werd geslagen, tot wanneer u juist naar Candeleria verhuisd bent, alsook de opmerking over uw woonplaats in Rosales, geen betrekking op bovenstaande beslissing en worden zij hier niet betwist.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het

geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de El Salvadoraanse nationaliteit en u bent afkomstig uit de gemeente Santa Cruz Michapa gelegen in het departement Cuscatlán. In november 2018 ontvluchtte u uw land en trok u naar het Verenigd Koninkrijk waar u een verzoek om internationale bescherming deed, dit omwille van de onveilige situatie in uw regio en het feit dat een schoonzus van uw huidige man was aangevallen op straat. U deed echter afstand van uw verzoek en u keerde vrijwillig terug naar El Salvador op 18 juli 2019. Op 19 oktober 2019 trouwde u met W. A. A. M. (...). Omdat de wijk van uw verloofde te ver was voor uw ouders en er vaak bendeleden rondhingen, trouwden jullie in uw colonia, Santa Clara. Toen de plechtigheid was afgelopen verliet u in de namiddag met uw man de Passaje J toen jullie werden tegengehouden door twee leden van de bende 18 op een motorfiets. Ze zeiden dat ze uw man kenden van zijn werk en dat ze wisten dat hij van een andere zone was. Eén van hen toonde uw man een wapen en zei dat hij hem niet meer wilde zien in Santa Cruz Michapa omdat hij van een zone kwam waar een andere bende de controle had. Vanaf dat moment namen jullie de beslissing om naar België te komen. Die dag verhuisde u naar de wijk van uw man, waar u bleef tot 17 december 2019. Op 17 december ging u opnieuw met uw man naar de wijk van uw ouders om jullie reistassen af te zetten. Toen jullie wilden terugkeren naar het huis van uw man werden jullie een tweede maal tegengehouden door dezelfde twee bendeleden op de moto die hem opnieuw bedreigden. Deze keer zeiden ze dat ze zowel uw man als uzelf niet meer in deze wijk wilden zien en ze jullie de volgende keer zouden vermoorden. Een dag later, op 18 december 2019 ging uw man aangifte doen bij de politie. Zij boden jullie bescherming aan met hun patrouillewagens zodat jullie veilig zouden kunnen vertrekken.

Op 19 december 2019 bent u samen met uw man met het vliegtuig, via Madrid, naar België gereisd. U kwam aan in België op 20 december 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 januari 2020. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en deze van uw man; uw identiteitskaart en deze van uw man; uw huwelijksakte; een aangifte bij de politie dd. 18 december 2019; nieuwsartikelen over de algemene situatie in uw wijk; uw reisdocumenten; jullie diploma's; de registratiekaart van uw verzoek om internationale bescherming in het VK en documenten betreffende uw vrijwillige terugkeer; en een kaart van uw woonplaats getekend door uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven baseert als diegene aangehaald door uw man. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw man een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw man luidt als volgt:

"(...)"

Bijgevolg kan ook u aangaande deze feiten een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aantonen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes

omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9 van de Procedurerichtlijn, voluit de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: richtlijn 2005/85/EG), van artikel 32 van de Grondwet, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van “de transparantie en openbaarheid van bestuur”, van de rechten van verdediging en “de gelijkheid der wapens”, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partijen halen enkele artikelen en beginselen aan die zij *in casu* geschonden achten en voeren als eerste “nietigheidsgrond” de niet-mededeling van het administratief dossier aan. Zij zetten hierover het volgende uiteen:

“31. Ten gevolge van de beslissing dd. 23 december 2021 met vermeende betekeningsdatum van 24 december 2021 doch met werkelijke kennisgeving dd. 30 december 2021 (Stuk 1), verzocht de raadvrouw van de verzoekende partij op 5 januari 2022 om het administratief te willen overmaken. (Stuk 14) Hier werd geen gevolg aan gegeven.

32. Nochtans voorziet artikel 9 van de Procedurerichtlijn erin dat elke verzoeker bij aanvraag toegang moet krijgen tot het administratief dossier. (Net zoals bij de vorige beslissingen werd hier geen gevolg aan verleend.)

33. Artikel 32 van de Grondwet voorziet dat iedereen toegang moet hebben tot administratieve stukken en een kopie ervan moet kunnen verkrijgen. Deze voorziening is voor de procedure voor uw Raad doorslaggevend omwille van haar geschreven karakter en het feit dat geen nieuwe middelen mogen worden opgeworpen ter zitting (art. 39/60, al. 2 Vreemdelingenwet).

34. In casu worden de beginselen transparantie en openbaarheid van het bestuur, net zoals in het kader van het beroep tegen de beslissingen van 29 september 2020, met de voeten getreden.

35. De verzoekende partij wordt dan ook niet in staat gesteld om een effectieve evenals efficiënte verdediging te organiseren zodat het beginsel van de gelijkheid der wapens wordt ondermijnt.

36. Dit geldt des te meer, gelet een verzoekschrift zoveel mogelijk elementen moet omvatten, ten straffe van verwerping van nieuwe middelen, en gelet op het geschreven karakter van de procedure voor uw Raad conform artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

37. Gezien de vastgestelde onregelmatigheden en diegene die de verzoekende partij nooit zal kunnen nagaan, zal het administratief nooit kunnen worden geregulariseerd, hoewel de kennisneming van een regelmatig administratief dossier van cruciaal belang is voor een efficiënte verdediging.

38. Uw Raad heeft in dergelijk geval reeds besloten dat de rechten van verdediging geschonden zijn als het beroep berustend op onvolledige informatie dient te worden opgesteld :

“(..)”

39. De litigieuze beslissing dient te worden vernietigd.”

Als tweede “nietigheidsgrond” voeren verzoekende partijen aan dat het administratief dossier dat hun raadvrouw op 16 november 2020 toegestuurd kreeg “niet-betrouwenswaardig” is. Zij lichten dit als volgt toe:

“40. Mocht de verwerende partij opwerpen dat er moet rekening gehouden worden met het gebrekkig administratief dossier onder stuk 7 dd. 16 november 2020 dient en zou Uw Raad haar volgen, quod non, de nietigheid nog steeds te worden uitgesproken op dezelfde gronden als uiteengezet onder punt 6.1.1.

41. Daarnaast roept de verzoekende partij gelet op de procedurele voorgaanden aanvullend dat het vertrouwensbeginsel en het beginsel van de rechtszekerheid werden geschonden.

42. Op 2 november 2020 werd een verzoekschrift voor Uw Raad ingediend. De heer A. M. (...) en mevrouw M. D. A. (...) vorderden in hoofdorde de nietigheid de beslissingen dd. 29 september 2020 die werden genomen jegens de heer A. M. (...) enerzijds en mevrouw M. D. A. (...) anderzijds voor afwezigheid van het administratief dossier. Ten gevolge hiervan, nam de nochtans niet bevoegde verwerende partij jegens mijnheer een nieuwe beslissing op 10 november 2020 weliswaar zonder intrekking van de beslissing van 29 september 2020. Deze beslissing werd zowel aan mijnheer als aan zijn huidige raadvrouw - die niet optrad voor het CGVS, doch enkel in de procedure voor uw Raad – bekendgemaakt. (Stuk 15)

43. Op 16 november 2020, verzond het CGVS het administratief dossier naar de raadvrouw van de heer A. M. (...) en mevrouw M. D. A. (...). (Stuk 7)

44. Althans, vallen noch de beslissing van 29 september 2020 jegens de heer A. M. (...) noch de 3 mailberichten van diens raadvrouw, die in oktober met vraag tot ontvangst van het administratief dossier werden verzonden aan de verwerende partij, in het dossier te bespeuren. (Stuk 4 en Stuk 7)

45. In het administratief dossier – gescand en verstuurd op 16 november 2020 – ontbreken en verdwijnen stukken aldus op onverklaarbare wijze. Informatie en data worden gewijzigd zodat de verwerende partij

zelfs navraag dient te doen naar de datum met de welke de beslissing jegens de heer A. M. (...) gestempeld evenals betekend is.

46. Op 24 november 2020, werd de raadvrouw de e-mail van het CGVS 16 november 2020 met hetzelfde gebrekkig administratief dossier doorgestuurd als antwoord op haar e-mailbericht met vraag om het administratief dossier te verkrijgen naar aanleiding van de beslissing van 10 november 2020 jegens de heer A. M. (...). (Stuk 8)

47. Op 24 november 2020 volgde een expliciet verzoek van de raadvrouw om klaarheid te scheppen omtrent het feit of er naast de beslissing dd. 10 november 2020 een nieuwe beslissing werd genomen ten aanzien van mevrouw M. D. A. (...). In stuk 5 leest men dat de verwerende partij op 25 november 2020 reageert met de vraag of de beslissing jegens de heer A. M. (...) een gestempeld werd op 13 november 2020 (in plaats van 10 november 2020) en of de kennisgevingsbrief dezelfde datum droeg. (Stuk 5)

48. De raadvrouw van de verzoekende partij werd vervolgens door de heer A. M. (...) en mevrouw M. D. A. (...) ingelicht dat mevrouw M. D. A. (...) dd. 1 december 2020 een intrekingsbeslissing mocht ontvangen. (Stuk 6)

49. Ondanks dat de verwerende partij weet had van de tussenkomst van de raadvrouw van de familie, werd de intrekingsbeslissing niet gericht aan de raadvrouw zelf, zoals de verwerende partij dit wel had gedaan bij het nemen van de beslissing dd. 10 november 2020 jegens de heer A. M. (...). Bij verdere vragen tot ontvangst van het administratief dossier, mocht de raadvrouw der verzoekers deze intrekingsbeslissing nooit van de verwerende partij ontvangen.

50. Onder stuk 6, schijnt het CGVS de intrekingsbeslissing jegens mevrouw een kennisgevingsdatum van 25 november 2020 toe te kennen, met andere woorden dezelfde datum waarop de raadvrouw respons kreeg op haar vraag of er net zoals voor de heer A. M. (...) een nieuwe beslissing bestond in hoofde van mevrouw M. D. A. (...).

51. De intrekingsbeslissing beoogt een onbestaande beslissing van 30 september 2020. (Stuk 6) Het is namelijk ter zitting van 2 april 2021 dat de verwerende partij Uw Raad zal moeten bevestigen dat zij inderdaad de beslissing van 29 september 2020 bedoelde. (Stuk 13)

52. Er werd geen gevolg verleend aan de e-mail dd. 4 december 2020 waarin de raadvrouw het administratief dossier verzocht over te maken. (Stuk 9)

53. Het is in die omstandigheden dat er voor de heer A. M. (...) dd. 14 december 2020 uiteindelijk een beroep werd ingesteld voor Uw Raad tegen de beslissing van 10 november 2020.

54. Op 24 december 2020, nam de tegenpartij een nieuwe beslissing jegens mevrouw M. D. A. (...). (Stuk 10)

55. Op 6 januari 2021, werd de verwerende partij een verzoek tot overmaking van het administratief dossier gericht. De raadvrouw mocht alleen maar de beslissing van 24 december 2020 met haar kennisgevingsbrief als stuk ontvangen. (Stuk 11)

56. Het is in die context en zonder effectieve toegang tot het administratief dossier dat mevrouw M. D. A. (...) beroep zal indienen op 26 januari 2020.

57. Vanaf dan begint de afhandeling van de 3 beroepsprocedures voor Uw Raad.

58. Vooraleer op 26 januari 2021 een verzoek om te worden gehoord te richten tot Uw Raad in de beroepsprocedure met rolnummer 253 655 tegen de beslissingen van 29 september 2020, zag de raadvrouw het administratief in ter griffie van de Raad. Bij inzage van het administratief dossier op 21 januari 2021 gold de vaststelling nog steeds dat de beslissing van 29 september 2020 jegens de heer A. M. (...) en de 3 e-mailberichten (stuk 4) van de raadvrouw ontbraken. Dit werd in geen enkel van de voorgaande procedures betwist.

59. Op 2 april 2021 behandelde Uw Raad de beroepen met betrekking tot de beslissing jegens de heer A. M. (...) dd. 10 november 2020 (RvV 254 900) en mevrouw M. D. A. (...) dd. 24 december 2020 (RvV 256 559). In het arrest van 28 april 2021 nr 253 587 konden het volgende onregelmatigheden betreffende het administratief dossier worden vastgesteld (Stuk 12) :

- Uw Raad bevestigt in het administratief dossier een beslissing dd. 29 september 2020 jegens de heer A. M. (...) te treffen – in tegenstelling tot het overgemaakte administratief dossier en het ter griffie op 21 januari 2021 ingekeken administratief dossier van de verwerende partij –. Over de verdwenen e-mails van de raadvrouw aan de verwerende partij ter opvraging van het administratief dossier leest men niet of deze in het administratief dossier van de verwerende partij plots opnieuw tevoorschijn kwamen;
- De verwerende partij tracht tegen het administratief dossier van Uw Raad, waarin de betekende beslissing van 29 september 2020 in de stukkenbundels van beide zaken terug te vinden was, te beweren dat de beslissing in kwestie nooit werd betekend aan de heer A. M. (...) zodat zij bevoegd was om een beslissing dd. 10 november 2020 – waarvan zij immers op 25 november aan de raadvrouw de datum van de stempel en van de betekenisbrief vroeg – te nemen jegens hem;

- De verwerende partij bevestigt een intrekingsbeslissing te hebben genomen jegens mevrouw M. D. A. (...) waarbij onder de onbestaande beslissing van 30 september 2020 de beslissing van 29 september 2020 moest worden verstaan.

60. In haar arrest van 27 oktober 2021 met nummer 263 042 betreffende de zaak met rolnummer 253 655 ter behandeling van de beroepsverzoekschriften tegen de beslissingen van 29 september 2020 – waarvan het bestaan en de betekening werden vastgesteld – ten gevolge van het verzoek om te worden gehoord dd. 26 januari 2021, waarin dezelfde procedurele uiteenzetting te lezen was als in huidig verzoekschrift tot 26 januari 2021, kwam Uw Raad tot het besluit (Stuk 13) :

"(...)"

61. Het besluit van Uw Raad weerspiegelt inderdaad deze administratieve zoi... Het administratief dossier dat werd opgestuurd op 16 november 2020, met herhaling op 24 november 2020, is volledig onbetrouwbaar :

- de beslissing dd. 29 september 2020 jegens de heer A. M. (...) verdwijnt terwijl de verwerende partij ter zitting van 2 april 2021 uiteindelijk gedwongen is te erkennen dat deze uiteindelijk bestaat en vervolgens Uw Raad poogt waar te maken dat deze eigenlijk niet werd betekend zodat men er geen rekening mee moet houden ;

- de e-mails van de raadvrouw van de verzoekende partij verdwijnen (stuk 4)

- de verwerende partij doet bij de raadvrouw navraag over de datum waarop ze de beslissing van 10 november 2020 jegens de heer A. M. (...) stempelde of op welke datum ze de beslissing betekende (stuk 5)

62. Ondanks de veelvuldige verzoeken en de nieuwe beslissingen die jegens de heer A. M. (...) en mevrouw M. D. A. (...) werden genomen, kon de raadvrouw het administratief dossier nooit bekomen. Althans werden er nog tal van onregelmatigheden opgemerkt in de procedure : de beslissing jegens de vrouw M. D. A. (...) van 29 september 2020 die een andere datum krijgt in de intrekingsbeslissing die wordt genomen op dag na diegene waarop er klaarheid wordt gevraagd over de procedure ; de poging van de verwerende om voor Uw Raad te stellen dat de beslissing jegens de heer A. M. (...) nooit werd betekend om haar bevoegdheid in het nemen van een nieuwe beslissing dd. 10 november 2020 goed te praten; een betekendingsdatum te vermelden van 24 december 2021 met betrekking tot de in huidig verzoekschrift bestreden beslissing terwijl de tracking van Bpost duidelijk aanduidt dat de beslissing op 29 december 2021 bij de postdiensten werd afgeleverd,...

63. Op grond van voorafgaandelijke vaststellingen, staat ongetwijfeld vast dat het in november 2020 overgemaakt administratief dossier en het dossier dat uw Raad mocht lezen de werkelijkheid niet weerspiegelt en niet betrouwbaar is. De verzoekende partij zal dan ook nooit in staat zijn om na te gaan welke overige stukken in het administratief dossier ontbreken, hoe ze werden verwerkt, aangepast of toegevoegd. Ook al werd het administratief vandaag in het kader van een andere nieuwe beslissing overgemaakt zal dit steeds onherroepelijk worden aangetast door onregelmatigheden en door de houding van de verwerende partij die steeds verschillende versies probeert aan te voeren om deze goed te spreken.

64. Het is namelijk merkwaardig dat er na het ingescande dossier van 16 november 2020 nooit meer gevolge werd gegeven aan de vraag om het administratief dossier over te maken of dat er na de beslissing van mevrouw A. M. (...) van 24 december 2020 als administratief dossier enkel de beslissing met de betekeningbrief werd meegedeeld.

65. De verwerende partij belet de verzoekende partij telkens opnieuw een efficiënte en werkelijke toegang tot het administratief dossier.

66. Naast de verwijzing naar het arrest RvV, nr. 221 416, 20 maart 2019 en de argumentatie die gehouden is onder punt 6.1.1, kan men toevoegen dat de verwerende partij zo handelende evenzeer het vertrouwensbeginsel evenals het beginsel van de rechtszekerheid schendt.

67. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in "dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur."²

68. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt namelijk in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Dit is geenszins het geval.

69. Ze is er op geen enkel moment toe in staat te begrijpen hoe de verwerende partij een beslissing treft. Haar volledige asielprocedure steunt op onzekerheid, onvoorspelbaarheid en wispelturigheid van de verwerende partij die zelf de kluts kwijt is in haar eigen werkwijze, in haar administratieve handelingen en

beslissingen. Ais de verwerende partij zichzelf niet kan vinden in haar administratief proces, kan men moeilijk van de verzoekende partij verwachten dat zij eraan uit kan. Uw Raad bevestigde in haar arrest van 27 oktober 2021 zelf dat de zaak niet vatbaar was voor begrip.

70. In het kader van de nieuw genomen beslissing van 23 december 2021 is er slechts één element ten aanzien van het welke de verzoekende partij in staat is de echtheid en de waarachtigheid na te gaan : de datum van de betekening. Men dient andermaal vast te stellen dat de op de kennisgevingsbrief door de verwerende partij vermelde datum van 24 december 2021 niet overeenstemt met de werkelijkheid. De tracking van Bpost brengt aan het licht dat de brief, 5 dagen later, op 29 december 2021 werd overgemaakt aan B-Post en op 30 december 2021 ter kennis gegeven werd aan de verzoekende partijen.

71. Alweer rijzen er vragen over hoe de verwerende partij, die de verzoeken tot toegang tot het administratief dossier negeert, tewerk is gegaan... Alweer rijst het wantrouwen in het zorgvuldig achtergehouden administratief dossier en in de handelingen van het bestuur.

72. Om al deze redenen, dient men tot het besluit te komen dat de bestreden beslissing dd. 23 december 2021 hoort te worden vernietigd."

3.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van *"het algemeen beginsel van voorzichtigheid"*, van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van oordeel dat de adjunct-commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt en blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat zij ook het redelijkheidsbeginsel geschonden achten.

Verzoekende partijen citeren, en geven inhoudelijke toelichting bij, de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen en ondernemen vervolgens een poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Zij wijzen er vooreerst op dat waar de adjunct-commissaris-generaal stelt dat hun problemen met de bende 18 zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer situeren en bijgevolg geen aanleiding geven tot toekenning van de vluchtelingenstatus, UNHCR in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van 15 maart 2016 benadrukt dat vervolgingen door Salvadoraanse bendes de toekenning van de vluchtelingenstatus kunnen verantwoorden. Zij menen dat zij op grond van hun verklaringen wel degelijk in aanmerking komen voor bescherming onder de vluchtelingenstatus. Zij wijzen er verder op dat UNHCR in december 2020 de Staten nog opgeroepen heeft om Salvadoraanse vluchtelingen te beschermen tegen het geweld en de vervolging vanwege bendes en betogen onder verwijzing naar een artikel waaruit zij citeren dat de bendes elke verplaatsing controleren en dat het feit alleen om van een andere zone te komen, die onder het gezag van een andere bende staat, voldoende is om te worden afgeranseld of gefolterd.

Verzoekster is in haar verzoekschrift tevens van mening dat de adjunct-commissaris-generaal geen rekening hield met *"het feit dat het vrouwelijke geslacht in El Salvador wordt gevisieerd"* en citeert in dit verband uit een rapport van Human Rights Watch over gebeurtenissen in 2020. Zij betoogt dat vrouwen niet enkel het slachtoffer zijn van bendes maar eveneens van politiediensten en verwijst ter illustratie naar een nieuwsbericht over de recente ontdekking van de lijken van 24 vrouwen in de achtertuin van een ex-politieman, die hen vermoedelijk verkrachtte alvorens hen te vermoorden.

Verzoekende partijen betogen verder dat men in de COI-Focus van 13 juli 2021 waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen leest dat terugkeerders het voorwerp uitmaken van bedreigingen door de bendes, waardoor zij hun bewegingsvrijheid moeten inperken of zelfs volledig moeten onderduiken en dat zij ook riskeren systematisch het slachtoffer te worden van afpersing. Ze worden bovendien gediscrimineerd en onterecht als misdadigers aanzien zodat zij zowel door criminele bendes als door de politiediensten kunnen worden aangevallen, zo vervolgen zij onder verwijzing naar voormelde COI-Focus. Zij citeren tevens uit de Nansen Note 2021/2 *"El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag"* van september 2021, waarin volgens hen het gevaar in hoofde van terugkeerders wordt bevestigd en gehamerd wordt op *"de ernst van het zo goed als onvermijdelijk risico op zwaarwichtige daden vervolging ingeval van terugkeer"*. Zij stellen dat de bronnen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) samenvallen *"met het risico dat in het verslag van Nansen van september 2021 wordt beschreven evenals door Human Rights*

Watch". Verzoekster betoogt tevens dat volgens voormelde COI-Focus van 13 juli 2021 vrouwen een verhoogd risico lopen op seksuele mishandeling.

Verzoekende partijen betogen voorts dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld van de bendes en dat niet kan worden gerekend op een doeltreffende bescherming van niet-tijdelijke aard, zoals vereist door artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet. Onder verwijzing naar voormelde richtlijnen van UNHCR stellen zij nog dat de bendes over het hele land opereren zodat er geen sprake is van een intern vluchtalternatief.

Verzoekende partijen besluiten dat zij voldaan hebben aan hun plicht *"om het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging te staven, zonder te moeten aantonen dat deze vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden"*.

Inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verwijzen verzoekende partijen nog naar de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Zij citeren uit een artikel van Foreign Policy van 30 november 2019, dat volgens hen de premisse van de adjunct-commissaris-generaal dat het geweld enkel doelgericht is weerlegt in de mate dat hieruit blijkt dat elke straat een misdaadscene kan worden, elkeen kan verdwijnen en *"openbare moorden"* gewoon zijn. Zij stellen dat om het even wie in El Salvador rondloopt slachtoffer kan worden van het geweld. Zij wijzen tevens op de bevindingen van Human Rights Watch in een rapport over gebeurtenissen in 2018 *"volgens de welke de Staat erin faalt haar burgers te beschermen tegen afpersing, het rekruteren van kinderen en jongeren, het onderbrengen van meisjes en vrouwen in seksuele slavernij, verkrachting, ... door de bendes"*. Zij halen verder een artikel van BBC van 27 april 2020 aan waarin sprake is van vijftig moorden in drie dagen, waaruit zij afleiden dat de macht van de bendes toeneemt in het kader van de pandemie. Zij wijzen tot slot op een artikel van 2 oktober 2020 waaruit blijkt dat men tussen januari 2012 en juni 2020 10.144 aangiften betreffende vermiste vrouwen en 16.266 aangiften omtrent vermiste mannen telt. Verzoekende partijen besluiten dat gelet op de moorden, afpersingen en het geweld vanwege de bendes in het algemeen, die om het even wie kunnen treffen op straat, evenals de verergering van de situatie door de coronapandemie, hun subsidiaire bescherming dient te worden verleend, *"doch minstens, ondergeschikt, de beslissing (dient) te worden vernietigd en het dossier (dient) te worden verzonden naar het CGVS voor onderzoek"*.

3.2. De stukken

Als bijlage bij de verzoekschriften worden blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de enveloppe waarin de bestreden beslissingen en de desbetreffende kennisgevingsbrieven werden verstuurd en een document van bpost betreffende de tracerings van de zending (stuk 1);
- de beslissingen van 29 september 2020 jegens verzoekende partijen met kennisgevingsbrieven (stuk 3);
- drie e-mailberichten van de raadvrouw van verzoekende partijen ter opvraging van het administratief dossier met ontvangstbewijs (stuk 4);
- een e-mailbericht van 24 november 2020 van de raadvrouw van verzoekende partijen aan het CGVS en het antwoord van 25 november 2020 (stuk 5);
- de intrekkingbeslissing van het CGVS van 25 november 2020 jegens verzoekster (stuk 6);
- het administratief dossier zoals gescand en overgemaakt op 16 november 2020 (stuk 7);
- een e-mail van het CGVS van 24 november 2020 waarbij enkel de e-mail van 16 november 2020 met het administratief dossier *ex* stuk 7 wordt *"geforwarded"* (stuk 8);
- een e-mail van 4 december 2020 van de raadvrouw van verzoekende partijen ter opvraging van het administratief dossier met ontvangstbewijs (stuk 9);
- de beslissing van 24 december 2020 jegens verzoekster (stuk 10);
- het administratief dossier dat werd overgemaakt op 7 januari 2021 (stuk 11);
- het arrest van de Raad van 28 april 2021 met betrekking tot de beslissing van 10 november 2020 jegens verzoeker en de beslissing van 24 december 2020 jegens verzoekster (stuk 12);
- het arrest van de Raad van 27 oktober 2021 met betrekking tot de beslissingen van 29 september 2020 en het verzoek om te worden gehoord van 26 januari 2021 (stuk 13);
- de e-mail van 5 januari 2022 van de raadvrouw van verzoekende partijen aan het CGVS ter verkrijging van het administratief dossier (stuk 14);
- de beslissing van 10 november 2020 jegens verzoeker (stuk 15).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

3.3.1.1. Waar verzoekende partijen in hun eerste middel de schending aanvoeren van artikel 9 van de richtlijn 2005/85/EG, richtlijn die thans herschikt is tot de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), en daarbij toelichten dat dit artikel erin voorziet dat elke verzoeker bij aanvraag toegang moet krijgen tot het administratief dossier, wijst de Raad erop dat uit lezing van artikel 9, § 2, tweede lid, van de Richtlijn 2005/85/EG blijkt dat de daarin vermelde verplichting voor de lidstaten om ervoor te zorgen dat de asielzoeker op verzoek toegang krijgt tot zijn dossier betrekking heeft op het specifieke geval waarin de lidstaten ervoor opteren om *“het niet toekennen van de vluchtelingenstatus niet te motiveren in de beslissing waarbij aan de asielzoeker een status wordt toegekend die dezelfde rechten en voordelen krachtens het nationale en het Gemeenschapsrecht biedt als de vluchtelingenstatus overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG”*. De *in casu* bestreden beslissingen weigeren aan verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus en vallen dus niet onder het toepassingsgebied van deze bepaling. Het eerste middel mist wat dit betreft bijgevolg juridische grondslag.

3.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in het eerste middel van hun verzoekschriften de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch kan uit de uiteenzetting van dit middel niet blijken op welke wijze zij dit beginsel *in casu* geschonden achten. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Verzoekende partijen zetten niet uiteen – en de Raad ziet niet in – op welke wijze aan deze voorwaarden *in casu* zou zijn voldaan en voeren een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet dienstig aan. Voorts voeren verzoekende partijen in het tweede middel van hun verzoekschriften de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 *in casu* geschonden kan zijn. Deze bepaling betreft de situatie waarin de (adjunct-)commissaris-generaal zich in zijn of haar beslissing baseert op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.1.3. In de mate dat verzoekende partijen in beide middelen van hun verzoekschriften de schending aanvoeren van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat deze onderdelen van de middelen als onontvankelijk moeten worden beschouwd.

3.3.1.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen zijn.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de door hem verklaarde problemen met de bende 18 in 2019 zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer situeren en geen uitstaans hebben met één van de criteria van het Verdrag van Genève, omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen, nu (i) het niet geloofwaardig is dat, indien hij daadwerkelijk bedreigd werd in de wijk van zijn schoonouders op 19 oktober 2019, hij hier net voor zijn vertrek tot tweemaal toe naar zou terugkeren, (ii) het zeer vreemd is dat hij enkel aangifte deed op 18 december 2019 en niet na het incident op 19 oktober 2019, terwijl er bij het incident op 18 december niet meer gebeurd is dan op 19 oktober, (iii) in de aangifte die hij deed op 18 december 2019 niets staat over het eerdere incident op 19 oktober, en (iv) hij in zijn eigen wijk geen problemen heeft gekend met de bende MS die de wijk controleert en zijn vrouw, verzoekster *in casu*, evenmin problemen kende toen ze bij hem woonde van 19 oktober tot hun vertrek, hoewel zij van een andere zone afkomstig is, omdat (C) de incidenten waarbij hij een zestal keer op de bus overvallen zou zijn door leden van de bende 18, hoe betreuenswaardig ook, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van ernstige schade en hij aan de hand van deze geïsoleerde gevallen evenmin kan aantonen dat hij problemen zou krijgen in geval van terugkeer naar El Salvador, omdat (D) de documenten en zijn opmerkingen niets kunnen wijzigen aan deze beslissing, omdat (E) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (F) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit haar verklaringen en haar administratief dossier blijkt dat zij zich op dezelfde asielmotieven baseert als diegene aangehaald door haar man, verzoeker *in casu*, en aangezien inzake zijn verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, er ook aan haar verzoek geen gunstig gevolg kan worden gegeven, waarbij de desbetreffende motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (B) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Beoordeling van de in het eerste middel aangevoerde gronden tot vernietiging van de bestreden beslissingen

Verzoekende partijen voeren in hun eerste middel aan dat hun raadsvrouw het CGVS op 5 januari 2022 verzocht heeft het administratief dossier over te maken doch dat hier geen gevolg aan werd gegeven.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschriften erkennen dat het administratief dossier op 16 november 2020 door het CGVS aan hun raadsvrouw werd overgezonden en dat zij een kopie van het aldus overgezonden dossier hebben gevoegd bij hun verzoekschriften (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 7). Verzoekende partijen geven verder aan dat hun raadsvrouw op 24 november 2020 diezelfde kopie van het administratief dossier andermaal kreeg toegestuurd als antwoord op haar e-mailbericht met de vraag om het administratief dossier te verkrijgen naar aanleiding van de weigeringsbeslissing die op 10 november 2020 jegens verzoeker werd genomen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 8). In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat in de aldus toegezonden kopie van het administratief dossier stukken verdwenen waren, met name de beslissing van 29 september 2020 jegens verzoeker en de e-mailberichten die hun raadsvrouw op respectievelijk 12, 26 en 29 oktober 2020 heeft verstuurd ter opvraging van het administratief dossier (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4), dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partijen, waarvan een kopie aanwezig blijkt in de stukken die het CGVS hun raadsman op 16 november 2020 heeft bezorgd, alsook op landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen.

De Raad merkt verder op dat verzoekende partijen overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage hebben. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369). Conform artikel 32 van de Belgische Grondwet heeft ieder *“het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134”*. Het inzagerecht laat verzoekende partijen of hun advocaat aldus toe om hun dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde hun verdediging te organiseren. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekende partijen zelf de verantwoordelijkheid dragen voor de organisatie van hun verdediging en dat het hun toekomt om op diligente en alerte wijze hun verdediging te laten waarnemen door een raadsman van hun keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen om inzage van het administratief dossier op het CGVS te krijgen. Uit de stukken van het administratief dossier en deze gevoegd bij de verzoekschriften blijkt evenwel niet dat verzoekende partijen of hun raadsvrouw een vraag tot inzage aan het CGVS hebben gericht, laat staan dat hieruit kan blijken dat de inzage in het volledige administratief dossier hen zou zijn geweigerd indien zij hierom hadden verzocht. Immers, uit het administratief dossier en de stukken gevoegd bij de verzoekschriften blijkt enkel dat hun raadsvrouw vroeg om een kopie van het administratief dossier door te sturen. Er bestaat geen enkele rechtsregel waaruit blijkt dat het CGVS verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waar per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming wordt genomen. De Raad merkt daarnaast op dat het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissingen zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Te dezen tonen verzoekende partijen niet aan dat zij *in casu* niet in staat waren *“om een effectieve evenals efficiënte verdediging te organiseren zodat het beginsel van de gelijkheid der wapens wordt ondermijnd”*. Een schending van de rechten van verdediging, van het beginsel van wapengelijkheid en van artikel 32 van de Grondwet kan niet worden aangenomen.

De verwijzing naar het arrest nr. 221 416 van 20 mei 2019 van de Raad is *in casu* niet dienstig. In deze zaak kon worden vastgesteld dat de verzoeker in kwestie en diens advocaat het recht op inzage conform artikel 32 van de Grondwet niet hebben kunnen uitoefenen, ondanks dat de advocaat zich aanbood bij het CGVS en tevens schriftelijk om de stukken vroeg en dat de verzoeker aldus een beroep diende aan te tekenen op basis van onvolledige informatie, waardoor zijn rechten van verdediging geschonden waren. Dit is *in casu*, gelet op hogere vaststellingen, niet het geval.

Verzoekende partijen voeren voorts aan dat het administratief dossier dat hun raadsvrouw op 16 november 2020 werd toegestuurd niet betrouwenswaardig is, nu hierin noch de beslissing van

29 september 2020 jegens verzoeker noch de drie e-mailberichten die hun raadvrouw in oktober naar het CGVS zou hebben gestuurd met de vraag tot ontvangst van het administratief dossier te bespeuren is. Zij geven verder aan dat hun raadvrouw, vooraleer een verzoek om te worden gehoord te richten tot de Raad in het kader van hun beroep tegen voormelde beslissingen van 29 september 2020, op 21 januari 2021 ter griffie inzage heeft genomen van het administratief dossier en dat zij toen kon vaststellen dat voormelde beslissing van 29 september 2020 jegens verzoeker en voormelde e-mailberichten nog steeds ontbraken.

De Raad merkt op dat hij reeds in zijn arrest nr. 253 587 van 28 april 2021 heeft vastgesteld dat de beslissing van 29 november 2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt en dat hij dit thans opnieuw vaststelt (zie administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map "le verzoek", nr. 3). Verzoekende partijen tonen verder niet aan op welke wijze het feit dat in de overgezonden kopie van hun administratief dossier voormelde beslissing van 29 november 2020 in hoofde van verzoeker alsook voormelde e-mailberichten van hun raadsman ontbraken van invloed is op (de motieven van) de *in casu* bestreden beslissingen. Zoals hoger reeds vastgesteld, bevinden de elementen op basis waarvan de bestreden beslissingen werden genomen zich wel degelijk in het administratief dossier, alsook in de kopie daarvan die de raadvrouw van verzoekende partijen op 16 november 2020 werd toegestuurd, en tonen verzoekende partijen bijgevolg niet aan dat zij of hun raadvrouw niet in de gelegenheid zijn geweest om in het kader van onderhavige beroepsprocedure op doeltreffende en nuttige wijze hun rechten te laten gelden.

Wat betreft de administratieve onregelmatigheden die eerder werden vastgesteld met betrekking tot de intrekking van de beslissingen die op 29 september 2020 in hoofde van verzoekende partijen werden genomen, dient te worden vastgesteld dat de Raad deze eerdere beslissingen heeft vernietigd in zijn arrest nr. 263 042 van 27 oktober 2021.

De loutere omstandigheid dat het CGVS de raadvrouw van verzoekende partijen in een e-mail van 25 november 2020 gevraagd heeft te bevestigen dat de beslissing die in hoofde van verzoeker werd genomen op 10 november 2020 een datumstempel van 13 november 2020 heeft en dat ook de desbetreffende kennisgevingsbrief van die datum dateert (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5) duidt er niet op dat de stukken uit het administratief dossier waarop de adjunct-commissaris-generaal de motieven van de thans bestreden beslissingen heeft gebaseerd geen correcte weergave van de feiten zouden bevatten of onbetrouwbaar zouden zijn.

Verzoekende partijen voeren nog aan dat de op de kennisgevingsbrieven met betrekking tot de bestreden beslissingen vermelde datum, met name 24 december 2021, niet overeenstemt met de werkelijkheid, daar het door hen gevoegde traceringsdocument van bpost aan het licht brengt dat deze brieven pas op 29 december 2021 werden overgemaakt aan bpost en aan hen op 30 december 2021 ter kennis werden gebracht (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 1). Uit het administratief dossier blijkt dat de kennisgevingsbrieven met betrekking tot de bestreden beslissingen dateren van 24 december 2021 (adm. doss., stukken 2 en 4), doch aan de postdiensten werden overhandigd op 29 december 2021 (adm. doss., stuk 1, document 'Registered Mail Out (BrusselsX)', poststempel). Verzoekende partijen verwarren klaarblijkelijk de datum waarop de kennisgevingsbrieven zijn opgesteld met de datum waarop deze brieven aan de postdiensten werden overhandigd, zodat hun kritiek feitelijke grondslag mist.

Het betoog van verzoekende partijen dat zij nooit in staat zullen zijn "*om na te gaan welke overige stukken in het administratief dossier ontbreken, hoe ze werden verwerkt, aangepast of toegevoegd*" en dat het administratief dossier onherroepelijk is aangetast door onregelmatigheden en door de houding van het CGVS dat steeds verschillende versies probeert aan te voeren om deze goed te spreken, doet niets af aan de vaststelling dat de stukken waarop de motivering van de bestreden beslissingen is gebaseerd in het administratief dossier aanwezig zijn en dat verzoekende partijen en hun advocaat in de gelegenheid zijn geweest om hier inzage van te nemen met het oog op het indienen van hun beroepen. Verzoekende partijen tonen *in casu* niet aan dat zij als gevolg van een onvolledig administratief dossier of bestuurlijke slordigheden of vergissingen waardoor eerdere beslissingen inzake hun respectieve verzoeken door de Raad werden vernietigd zouden zijn belemmerd in de mogelijkheid om in het kader van onderhavige beroepsprocedure op nuttige en effectieve wijze middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissingen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met de bende 18 in de wijk van de ouders van verzoekster. De problemen zouden begonnen zijn op 19 oktober 2019, de dag waarop verzoekende partijen met elkaar trouwden in de *colonia* Santa Clara in de gemeente Santa Cruz Michapa, waar de ouders van verzoekster woonden. Na afloop van de plechtigheid zouden verzoekende partijen bij het verlaten van de Passaje J door twee leden van de bende 18 op een motorfiets zijn tegengehouden. De bendeleden zouden verzoeker gezegd hebben dat ze hem kenden van zijn werk en dat ze wisten dat hij van een andere zone was. Eén van hen zou zijn wapen hebben getoond en verzoeker gezegd hebben dat hij hem niet meer wilde zien in Santa Cruz Michapa omdat hij van een zone kwam waar een andere bende de controle had. Naar aanleiding van dit incident zouden verzoekende partijen besloten hebben om El Salvador te verlaten en naar België te komen. Op 17 december 2019 zouden zij opnieuw naar de wijk van de ouders van verzoekster zijn gegaan om hun reistassen af te zetten. Toen zij naar huis wilden terugkeren, zouden zij een tweede maal zijn tegengehouden door dezelfde twee bendeleden op de motorfiets, die hen opnieuw zouden hebben bedreigd. Deze keer zouden de bendeleden gezegd hebben dat ze zowel verzoeker als verzoekster niet meer in hun wijk wilden zien en dat ze hen de volgende keer zouden vermoorden. Op 18 december 2019, zou verzoeker aangifte hebben gedaan bij de politie, die hun bescherming zou hebben aangeboden zodat ze veilig zouden kunnen vertrekken. Op 19 december 2019 zouden verzoekende partijen met het vliegtuig via Spanje naar België zijn gereisd.

Behalve voormelde problemen met de bende 18, haalt verzoeker tevens aan dat hij in totaal een zestal keer werd overvallen door leden van de bende 18 toen hij aan het werk was in de bus op de route van Cojutepeque naar San Salvador.

Ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten, hun identiteitskaarten, hun huwelijksakte, de registratiekaart betreffende verzoeksters verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk, hun diploma's, een door verzoeker getekende kaart van zijn woonplaats en hun vliegtickets voor, alsook fotokopieën van een aangifte bij de politie van 18 december 2019, van enkele nieuwsartikels en van documenten betreffende de vrijwillige terugkeer van verzoekster vanuit het Verenigd Koninkrijk naar haar land van herkomst (adm. doss., stuk 7, map "*le verzoek*", stuk 6, map met 'Documenten').

De paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte en diploma's kunnen de verklaringen van verzoekende partijen over hun nationaliteit, identiteit, familiale situatie en opleiding staven. Deze elementen staan niet ter discussie, doch hebben geen betrekking op de door hen aangevoerde feiten en vrees. De aangifte bij de politie van 18 december 2019 bevat louter de verklaringen van verzoeker over wat hem een dag eerder zou zijn overkomen, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker bij de politie een verklaring heeft afgelegd kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die daarin worden vermeld. De nieuwsartikels hebben geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen en kunnen niet dienen ter staving van de persoonlijke problemen waarop zij hun beschermingsaanvragen baseren. De door verzoeker getekende kaart van zijn woonplaats vermag dit evenmin. Verzoekers verklaringen over zijn woonplaats staan hier overigens niet ter discussie. De vliegtickets hebben betrekking op de door verzoekende partijen afgelegde reisweg, die niet wordt betwist. De registratiekaart op naam van verzoekster en de documenten van vrijwillige terugkeer tonen enkel aan dat verzoekster reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk, wat evenmin wordt betwist.

Gelet op het voorgaande, volstaan de door verzoekende partijen neergelegde documenten en informatie op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van hun vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of hun verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Te dezen stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met de bende 18, dat niet blijkt dat verzoekende partijen in de wijk waar verzoeker woonde problemen kenden met de heersende bende MS en dat de door verzoeker aangehaalde incidenten waarbij hij op de bus zou zijn overvallen onvoldoende ernstig zijn om aanleiding te geven tot het toekennen van internationale bescherming. Dit wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt toegelicht in hoofde van verzoeker:

“Ten eerste is het niet geloofwaardig dat, indien u daadwerkelijk bedreigd werd in de wijk van uw schoonouders op 19 oktober 2019, u hier tot tweemaal toe naar zou terugkeren net voor uw vertrek. Gevraagd waarom u dit deed, geeft u aan dat u uw reistassen bij uw schoonouders ging afzetten zodat u niet teveel zou moeten sleuren op de 19e. Gesteld dat het toch vreemd is dat u uitgerekend uit het land zou vertrekken vanuit de wijk waar de bedreiging plaatsvond, antwoordt u dat u politiebescherming had gevraagd om de 19e te kunnen vertrekken (CGVS (...), hierna CGVS1, p. 17). Uit jullie verklaringen blijkt echter dat u dit pas aangevraagd hebt op de 18e (CGVS1, p. 11; CGVS (...)B, hierna CGVS2, p. 18) en dit dus niet de reden kan zijn voor uw, reeds geplande, vertrek vanuit de wijk van uw schoonouders. Opnieuw gevraagd waarom u voor uw vertrek nog langs uw schoonouders ging, zegt u dat u afscheid ging nemen van uw schoonfamilie en uw schoonvader iemand had ingehuurd om jullie naar de luchthaven te brengen. De chauffeur kon volgens u onmogelijk naar uw wijk komen omdat de MS daar de controle had. Gevraagd of jullie niet met jullie schoonfamilie konden afspreken op een neutrale, veilige plek zegt u enkel dat jullie de valiezen ergens moesten afzetten, dat haar vader niet uit zijn huis wilde komen en dat haar oma in een rolstoel zit (CGVS1, p. 18). Ook uw vrouw zegt dat jullie langs haar ouderlijk huis gingen omdat haar oma in een rolstoel zit. Gevraagd of jullie niet in een neutrale zone konden afspreken, antwoordt uw vrouw ontkennend. Opnieuw gesteld dat het toch zeer vreemd is om uitgerekend van daaruit te vertrekken, zegt uw vrouw dat er intussen zo’n twee maanden waren verstreken en dat jullie dachten dat de benedeleden het vergeten zouden zijn (CGVS2, p. 16). Jullie kunnen echter niet afdoende verklaren dat jullie tot tweemaal toe, op de 17e en op de 19e, naar uw schoonouders gingen om, respectievelijk, koffers te brengen en van daaruit te vertrekken. Er kan wel degelijk aangenomen worden dat er voldoende alternatieve mogelijkheden waren om in een veilige zone af te spreken. Dat jullie er toch voor kozen om terug te keren naar de wijk van uw schoonouders enkel om afscheid te nemen van uw schoonfamilie doet dan ook ernstig afbreuk aan de ernst van de feiten. Het is des te vreemder dat jullie, weliswaar onder politiebescherming, twee dagen later opnieuw naar deze wijk zijn gegaan, terwijl jullie reeds een tweede keer bedreigd werden. Dat jullie volgens uw vrouw dachten dat de benedeleden het incident na 2 maanden wel vergeten zouden zijn, doet enkel nog meer vragen rijzen bij de ernst van het incident op 19 oktober 2019.

Ten tweede is het zeer vreemd dat u enkel aangifte deed op 18 december 2019 en niet na het incident op 19 oktober 2019, terwijl er bij het incident op 18 december niet meer gebeurd is dan op 19 oktober. U zegt dat u geen aangifte deed na 19 oktober omdat, indien de politie de bende zou komen zoeken in de Pasaje J, ze dat te weten zouden kunnen komen (CGVS1, p. 16 en 17). Uw vrouw zegt ook nog dat de bende dat te weten zou kunnen komen omdat er agenten zijn die betrokken zijn bij de bendes (CGVS2, p. 16). Ook zegt ze dat u zich niet veilig voelde en de politie wantrouwde, maar u wel aangifte deed op 18 december omdat uw moeder meeding en de bende jullie na jullie vertrek toch niet meer zou vinden. Gesteld dat als er slechte agenten waren die samenwerkten met de bende ze jullie toch op 19 december konden straffen, stelt uw vrouw dat de bende 18 niet tot bij jullie kon komen omdat jullie politiebescherming kregen (GVS2, p. 17). Deze redenering houdt geen steek. U kon ten eerste niet zeker zijn dat u politiebescherming zou krijgen op 19 december toen u, samen met uw moeder, aangifte ging doen. Daarnaast kon u, indien u de politie wantrouwde, niet zeker zijn dat de politie die u zou beschermen op 19 december niet met de bende samenwerkte. U had dus geen enkele garantie dat u wel degelijk bescherming zou krijgen, noch dat de politieagenten niet voor de bendes werkten en u op 19 december niet in de val zouden lokken. Met andere woorden, er kan gesteld worden dat uw vrees om aangifte te doen niet groter was na 19 oktober dan op 18 december en u dus niet afdoende kan verklaren waarom u na 19 oktober geen aangifte indiende. Bijkomend is het ook niet logisch dat u aangifte deed omdat ze jullie na vertrek niets meer konden maken, aangezien u zo wel uw schoonfamilie in gevaar bracht. Ook moet opgemerkt worden dat in de aangifte die u deed op 18 december 2019 niets staat over het eerdere incident op 19 oktober. Aangezien het over dezelfde benedeleden ging en ze u de tweede keer verwezen naar het incident op 19 oktober (CGVS1, p. 18) is het dan ook zeer vreemd dat u het incident van 19 oktober niet aanhaalde bij uw aangifte.

Vervolgens hebt u in uw eigen wijk geen problemen gekend. U woonde tot aan uw vertrek in Canton Rosales in Cuscatlán (CGVS1, p. 8). U geeft niet aan dat u ooit problemen had met de bende MS die uw wijk controleert. Hoewel uw vrouw van een andere zone afkomstig is, kende zij eveneens geen problemen met de bende in uw zone toen ze bij u woonde van 19 oktober tot uw vertrek. U zegt dat dit echter een risico was aangezien de bendes voortdurend naar identiteitskaarten vragen, maar u geeft niet aan dat dit bij u of uw vrouw in uw wijk gebeurd is (CGVS1, p. 11). Ook uw vrouw geeft aan dat ze geen problemen gehad heeft met de bende MS (CGVS2, p. 12). U kan uw bewering dat het een risico was voor uw vrouw om in uw wijk te wonen echter niet staven met concrete feiten en het gaat dan ook louter om een blote bewering.

Het geheel van bovenstaande vaststelling maakt dat u uw problemen met bende 18 niet aannemelijk kan maken.

Ten slotte verklaart u bijkomend dat u zo'n zestal keer overvallen werd door leden van de bende 18 toen u aan het werk was in de bus op de route van Cojutepeque naar San Salvador. Echter, u geeft enkel aan dat u en uw broer zo'n 6-tal keer zonder geld terugkwamen omdat de bende u overvallen had. U zegt wel dat er gevolgen konden zijn indien u het geld niet afgaf en dat er nog andere gevallen waren waarbij collega's van u geslagen werden (CGVS1, p. 6). Hoe betreurenswaardig deze feiten ook mogen zijn, deze incidenten waarbij u uw geld heeft moeten afgeven zijn onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van ernstige schade. Evenmin kan u aan de hand van deze geïsoleerde gevallen aantonen dat u problemen zou krijgen in geval van terug naar El Salvador."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het aanhalen van algemene informatie over het bendegeweld in El Salvador, waarmee zij echter de hierboven aangehaalde bevindingen van de adjunct-commissaris-generaal niet ontkrachten en de door hen voorgehouden vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoekster in het tweede middel van haar verzoekschrift nog aanvoert dat de adjunct-commissaris-generaal geen rekening hield met het feit "*dat het vrouwelijke geslacht in El Salvador wordt geïsoleerd*" en dat vrouwen niet enkel het slachtoffer zijn van bendes maar eveneens van politiediensten, stelt de Raad vast dat zij zich in wezen beperkt tot een verwijzing naar algemene informatie over het seksuele geweld gepleegd door bendes in El Salvador en de ontdekking van de lichamen van tientallen vermoorde vrouwen in de achtertuin van een voormalige politieagent. Uit deze informatie blijkt niet dat er in El Salvador sprake is van systematische vervolging van vrouwen of meisjes louter op basis van hun geslacht in die zin dat iemand door het enkele feit vrouw te zijn in El Salvador per definitie zou worden blootgesteld aan vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad is verder in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat er geen elementen aanwezig zijn om te besluiten dat verzoekende partijen louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin zullen vervolgd worden of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen en stelt tevens vast dat zij in dit verband zelf geen vrees hebben aangehaald. De adjunct-commissaris-generaal zet hierover terecht het volgende uiteen in de bestreden beslissingen:

"Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en

de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekende partijen citeren in het eerste middel van hun verzoekschriften uit de COI Focus "Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, en uit de Nansen Note 2021/2 "El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag" van september 2021, waarnaar zij verwijzen, doch uit de aldus geciteerde passages kan niet blijken dat er sprake zou zijn van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar zijn land van herkomst louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om te worden vervolgd of blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen blijven in gebreke concrete en op hun persoon betrokken elementen aan te voeren die het bestaan van dergelijk risico in hun hoofde kunnen staven.

Waar verzoekster er in het tweede middel van haar verzoekschrift nog op wijst dat volgens voormelde COI Focus van 13 juli 2021 vrouwen bijkomend een verhoogd risico op seksuele mishandeling lopen, beperkt zij zich tot een loutere verwijzing naar algemene informatie zonder *in concreto* aannemelijk te maken dat zij persoonlijk dergelijk risico loopt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Nu verzoekende partijen hun problemen met de bendes in hun land van herkomst niet aannemelijk maken is de vraag of deze problemen al dan niet verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève en of hiertegen al dan niet doeltreffende bescherming van niet-tijdelijke aard in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat irrelevant. De redenering dat de bendes over het hele land opereren en dat er aldus geen sprake is van een intern vluchtalternatief volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst daadwerkelijk worden bedreigd of vervolgd. Zij dienen hun vrees *in concreto* aan te tonen en blijven daartoe, zoals gesteld, in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden problemen met de bende 18 niet aannemelijk maken, dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij louter omwille van hun verblijf in het buitenland bij terugkeer dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd en dat de door verzoeker aangehaalde incidenten op de bus waarbij hij zou zijn beroofd door bendeleden onvoldoende zwaarwichtig zijn om aanleiding te kunnen geven tot internationale bescherming.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geïsoleerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie bijgebracht door de partijen, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïsoleerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een appreciatiefout aangetoond.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. X; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de adjunct-commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissingen een correcte toepassing heeft gemaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekende partijen een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

3.3.10. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te verwijzen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN